

וא"א דקושיית הש"ס תרי קראי ל"ל, א"כ הסוגיא דפסוק הנכתב ראשון איצטרך, שני הוא המיותר, א"כ למה פריך ורבנן תגדעון מאי ע"ל, הא כיון דנכתב תחלה איצטרך, רק תשרפון דכתיב בתר הכי הוא המיותר והוי לי' למימר האי תשרפון מאי ע"ל, א"ו דקושיית הש"ס יותר חזקה דא"א לפרש הקרא דתגדעון לרבנן וכפי' רש"י וק"ל.

מ"ו ע"א גמ' כי הא דאמר ר"י אמר שמואל ישראל שזקף לבנה וכו' ובא נכרי וכו' הא דנקט ובא נכרי, דליכא למימר דבישראל אמרי' לצעורי קמכוין, דמאי לצעורי איכא אדרבא ניהא לי' ונעשה רצונה, אלא משום דאמרי' לקמן דף ג"ג ע"ב דיליף לה מתחילתו של א"י דמה"ט נאסרו אשרות שבא"י ע"י כנענים שע"י עשיית העגל אמרי' דעשו שליחותיהו ומיני' יליף ר"י א"ש בזקיפת לבנה ע"ש ולכן נקט הרמיון כמו שנעשה המעשה אז ע"י כנענים שהגוי הי' העובד וק"ל.

ע"ב גמ' בעי רב"ח המשתחוה לקמת חטים וכו' כ' הרמב"ם ספ"ג מהלכות איסורי מזבח, וז"ל המשתחוה לקמה חטים מותרת למנחות שהרי נשתנו ונדמו לולדות של אסורי מזבח שהן מותרות עכ"ל, וכ' הכ"מ וז"ל איבעי' פ' כ"ה ובעי מר זוטרא למפשטי' מדתנן כל האיסורים וכו' וקמה למנחות דומה לולדות, ואע"ג דדחי לה מדאר"ג עברו ולבסוף נרבעו וכו' הא אסיקנא התם מעיקרא בהמה וכו' עכ"ל, וא"כ לפ"ד הכ"מ הא דכ' הרמב"ם ונדמו לולדות וכו' ע"כ אינן רצונו לאותן וולדות דעברו ולבסוף נרבעו דאותן באמת אסורים דהיא ואמה נרבעו ושינוי ליכא דמעיקרא בהמה וכו' וכדמסיק הש"ס אע"כ ר"ל איתן ולדות שאמן נרבעו ואח"כ עברו, וטעם היתר אותן ולדות לא מטעם שינוי אלא שמעולם לא נאסרו דהוי זוז"ג כמ"ש רש"י, א"כ מה שהשוה הרמב"ם היתר הקמה להיתר הולדות, אינן טעמן שוה דבקמה הטעם שנשתנה, ובולדות ליכא שינוי אלא הטעם דזוז"ג מותר, ונקט הלשון כפי מאי דס"ד דהש"ס מעיקרא כיון דגם להמסקנא הדין כן אף שהוא מטעם אחר, ואינן דרכו להקפיד בזה, ומביא לפעמים פסוק שלא נאמר בש"ס מ"מ כיון דפשטא דקרא משמע כן, ולא נ"מ לדינא אינו מקפיד בזה, מ"מ לפ"ד הכ"מ ניהו דאין סתירה לדברי הרמב"ם מהאי דולדות, מ"מ לפי מסקנות הש"ס לכאורה לא נפשטה האיבעיא אי יש שינוי בנעבד או לא, דניהו דדחי הש"ס דאין להוכיח מדאר"ג עברו ולבסוף נרבעו ד"ה אסור דאין שינוי דש"ה דמעיקרא בהמה וכו' וליכא שינוי, מ"מ אינו מוכח דאמרי' יש שינוי, ולמה פסק הרמב"ם לקולא דיש שינוי, ואולי לפי מ"ש התוס' ד"ה יש שינוי וכו' דהאיבעיא לא היתה א"א דמדרבנן

החמירו דאין שינוי אבל מדאורייתא ודאי יש שינוי וכיון דהאי מלתא דרבנן לכן אויל הרמב"ם בספקו להקל, אך לענ"ד י"ל, ובוה יתיישב ג"כ מ"ש הרמב"ם פ"ד מהל' איסורי מזבח דין ז' וכן המשתחוה לבהמה וכו' צמר שלה פסול לבגדי כהונה וקרנים וכו' וכ' הכ"מ שהם איבעיות דלא איפשטא ולחומרא, וכ' עוד וז"ל ודע דהתם בעי' וכו' תכלת דכהני' וכו' היינו דרמי ב"ח, וכ' רש"י וקמבעי' לי' מכשירי קרבן בקרבן דמי או לא, ואת"ל כקרבן דמי היכי דנשתנה כשצובעים אותו יש שינוי בנעבד וכו' היינו בעי' דרמי ב"ח, והני תרתי בעיא בעי' דמי ב"ח, עכ"ל, ובעיא דרמי ב"ח היא במשתחוה לקמה וכו' יש שינוי וכו' ופשטי' דיש שינוי ומותר, וכן פסק רבינו וא"כ הו"ל למפסק בבגדי בהונה דכשר מאחר דנשתנה, לכך צ"ל שרבינו מפרש דלא דמי למשתחוה לקמת חטים דהתם שינוי גמור וכו' ולא קאמר היינו דרמי ב"ח אלא משום איבעי' דמשתחוה להר וכו' אי מכשירי קרבן וכו' עכ"ל, וגם צ"ב מנ"ל לרמב"ם דצביעה ל"מ שינוי (ועבצ"מ סי' ש"ס בצבע שאינו יכול להעבירו ע"י צפון הוי שינוי) אדרבא הוי שינוי והיינו בעיא דרב"ח ר"ל כפי רש"י תרתי איבעי' דרמי ב"ח, ונבאר תחלה דברי הרמב"ם בקמת חטי' הנ"ל דרש"י כ' לעיל ד"ה המשתחוה לקמת חטים וכו' וכי קמבעי' לי' לגבוה את"ל יש נעבד במחובר אצל גבוה הכא מאי וכו' עכ"ל, דלשון את"ל צ"ב הא כבר פשטה רבא מאתנן דיש נעבד, והי' א"ל דרש"י נתכוין ליישב תמיהת התוס' ד"ה יש שינוי וכו' תימא במחובר מהיכי יליף לאסור מאתנן דיו לבא מ"ה וכו', ולעיל באיבעיא דיש נעבד במחובר לגבוה נראה מדברי רש"י ע"א ד"ה נעבד דבע"ח וכו' דנסתפק לומר יש נעבד במחובר לגבוה אי ילפי' מבע"ח דבע"ח ג"כ אין נאסרים להדיוט ואפ"ה לגבוה יש נעבד וכדרש"י מן הבקר להוציא את הנעבד, ה"ה דאמרי' כן במחובר או לא ילפי', וכן נראה מדברי התוס' ד"ה יש נעבד וכו' שכ' וז"ל דרמי ב"ח דקמבעי' לי' סבר דאיכא לחלק בין בע"ח ובין מחובר, ולכך הי' מסופק וכו' עכ"ל, ובוה י"ל תמיהת התוס', דוודאי אי ליכא ילפותא אחרת לאסור מחובר לגבוה כ"א מאתנן או א"ל דיו כאתנן, אבל באמת דוקא מכשירי קרבן דאסורי' ל"ל כ"א מאתנן, אבל קרבן גופי' אפשר מלבד אתנן א"ל דמחובר אסור לגבוה דילפי' מבע"ח כאיבעייתו דרמי ב"ח, וכיון דלא איצטרך למילף מאתנן ל"ל דיו ולכן כ' רש"י את"ל יש נעבד במחובר כדס"ד באיבעיא דילפי' מבע"ח דאי ל"ל דיו, (אלא דרש"י א"א לומר דנתכוין לזה כאשר יצא בע"ה) ונחזי אנן במה נסתפק אי ילפי' מחובר מבע"ח וכ' התוס' דסבר דאיכא לחלק בין בע"ח למחובר כנ"ל ולא כתבו מאיזה טעם וי"ל לענ"ד דהא כ' התוס' דף מ"ה ע"א ד"ה אלהיהם וכו'